

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Maria Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 3 czerwca 2015 r. w Gliwicach

sprawy R. S. (S.)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o wysokość świadczenia

na skutek odwołania R. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 12 lutego 2014 r. **nr** (...)

z dnia 21 lutego 2014 r. **nr** (...)

z dnia 25 kwietnia 2014 r. **nr** (...)

z dnia 26 sierpnia 2014 r. **nr** (...)

1. w zakresie odwołania od decyzji z 12 lutego 2014 roku:

a) umarza postępowanie w przedmiocie przyjęcia do wysokości świadczenia 71 miesięcy okresów składkowych w miejsce 70 miesięcy okresów składkowych,

b) umarza postępowanie w zakresie przyjęcia okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2006 roku do 4 kwietnia 2006 roku liczonego z kodem 29,

c) zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w zakresie przyjęcia okresu zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 1 grudnia 2009 roku z kodem 101 w miejsce zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku z kodem 101 – wyszczególnionego w załączniku nr 2 do decyzji,

d) w pozostałej części oddala odwołanie;

2. w zakresie odwołania od decyzji z 21 lutego 2014 roku:

a) umarza postępowanie w przedmiocie przyjęcia do wysokości świadczenia 71 miesięcy okresów składkowych w miejsce 70 miesięcy okresów składkowych,

b) umarza postępowanie w zakresie przyjęcia okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2006 roku do 4 kwietnia 2006 roku liczonego z kodem 29,

c) zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w zakresie przyjęcia okresu zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 1 grudnia 2009 roku z kodem 101 w miejsce zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku z kodem 101,

d) w pozostałej części oddala odwołanie;

3. w zakresie odwołania od decyzji z dnia 25 kwietnia 2014 roku:

a) zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w zakresie przyjęcia okresu zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 1 grudnia 2009 roku z kodem 101 w miejsce zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku z kodem 101 – wyszczególnionego w załączniku nr 1 do decyzji,

b) w pozostałej części oddala odwołanie,

4. w zakresie odwołania od decyzji z 26 sierpnia 2014 roku:

a) zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w zakresie przyjęcia okresu zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 1 grudnia 2009 roku z kodem 101 w miejsce zwolnienia lekarskiego od 9 listopada 2009 roku do 31 grudnia 2009 roku z kodem 101 ,

b) zmienia częściowo zaskarżoną decyzję w ten sposób, że w pkt. II.1 przyjmuje, iż podstawa wymiaru po waloryzacji w dniu 1 lipca 2014 roku wynosi 7497,35 zł (siedem tysięcy czterysta dziewięćdziesiąt siedem złotych 35/100),

c) w pozostałej części oddala odwołanie.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek

Sygn. akt: VIII U 1113/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 12 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z., przeliczył emeryturę ubezpieczonego R. S. od dnia 1 stycznia 2014r., odmawiając jednocześnie jej przeliczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej i równocześnie doliczając staż pracy do 31 grudnia 2013r.

Decyzją z dnia 21 lutego 2014r. ZUS ponownie przeliczył emeryturę ubezpieczonego R. S. od 1 stycznia 2014r., odmawiając zastosowania nowej kwoty bazowej oraz dokonując waloryzacji świadczenia od 1 marca 2014r.

Następnie decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r. organ rentowy po raz kolejny przeliczył emeryturę ubezpieczonego R. S. od dnia 1 stycznia 2014r., odmawiając jednocześnie jej przeliczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej i równocześnie uwzględniając staż pracy w wymiarze 427 miesięcy okresów składkowych i 54 miesięcy okresów nieskładkowych.

Kolejną decyzją z dnia 26 sierpnia 2014r. organ rentowy przeliczył emeryturę ubezpieczonego R. S. od dnia 1 stycznia 2014r. poprzez doliczenie dodatkowego składnika wynagrodzenia za rok 2013, odmawiając jednocześnie jej przeliczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej.

Ubezpieczony zaskarżył powyższe decyzje organu rentowego wskazując, że ZUS nie uwzględnił stażu pracy w prawidłowej wysokości i dodatkowo nieprawidłowo przyjął okresy nieskładkowe. Nadto odwołujący domagał się przeliczenia emerytury zgodnie z art. 110 ustawy emerytalno-rentowej przy zastosowaniu nowej kwoty bazowej.

W odpowiedziach na odwołania organ rentowy wniósł o ich oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko. Organ rentowy wyjaśnił, iż odmówił przeliczenia wysokości emerytury w oparciu o art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z FUS z uwagi na to, iż najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ustalony z uwzględnieniem wynagrodzenia przypadającego w części po przyznaniu świadczenia z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. w zaskarżonych decyzjach kolejno wyniósł 290,11% (decyzja z 12 lutego 2014r. i z 21 lutego 2014r.) i 290,36% (decyzja z 26 sierpnia 2014r.), okazał się niższy od dotychczas przyjętego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia ustalonego z 10 lat kalendarzowych tj. lat 1994-2003 wynoszącego 319,35%. ZUS wskazał nadto, że wprawdzie świadczenie ubezpieczonego było zawieszane z powodu osiągania przychodu, jednak nie zachodzą również warunki do zastosowania art. 110 ust. 2 ustawy, gdyż ubezpieczony przed złożeniem wniosku o przeliczenie świadczenia, pobrał świadczenie – decyzją z dnia 19 sierpnia 2011r. Ponadto ZUS zaznaczył, że decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r. uwzględnił roszczenie odwołującego w zakresie przyjęcia na wysokość świadczenia 71 miesięcy okresów składkowych w miejsce 70 miesięcy takich okresów, a dodatkowo uwzględnił okres od 1 do 4 kwietnia 2006r. z kodem 29.

Sąd Okręgowy w Gliwicach ustalił:

Ubezpieczony R. S., urodzony (...), od dnia 1 czerwca 2010r. jest uprawniony do emerytury górniczej (decyzja z dnia 10 września 2010r.).

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury organ rentowy przyjął wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. lat 1994 – 2003. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru (wwpw) wyniósł 319,35% i – na podstawie art. 15 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS – został ograniczony do 250%.

Do ustalenia wysokości emerytury uwzględniono (na dzień 31 lipca 2010r.) 32 lata i 2 miesiące okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Obliczenie podstawy wymiaru świadczenia i jego wysokości nastąpiło przy zastosowaniu kwoty bazowej 2.716,71 zł.

Jednocześnie – z uwagi na oświadczenie ubezpieczonego o zamiarze osiągania przychodu w wysokości przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia – ZUS zawiesił wypłatę świadczenia.

Po uzyskaniu prawa do emerytury ubezpieczony kontynuował zatrudnienie u tego samego pracodawcy.

W dniu 21 marca 2012r. ubezpieczony złożył wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury w oparciu o nową kwotę bazową obowiązującą od 1 marca 2012r., załączając do wniosku zaświadczenie o zatrudnieniu, wykaz zjazdów pod ziemię oraz zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za okres od 1 kwietnia 2010r. do grudnia 2011r.

Decyzją z dnia 27 marca 2012r. ZUS dokonał przeliczenia emerytury ubezpieczonego od 1 marca 2012r. poprzez doliczenie do okresów składkowych okresu od 1 sierpnia 2010r. do 29 lutego 2012r. Do ustalenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto dotychczasową podstawę tj. wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. lat 1994 – 2003, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 319,35%, ograniczonym do 250% i przy zastosowaniu kwoty bazowej 2.716,71 zł. Tym samym ZUS odmówił przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej z zastosowaniem nowej kwoty bazowej.

Po przedłożeniu przez ubezpieczonego zaświadczenia o przychodach osiągniętych

w poszczególnych miesiącach 2010r. od 1 kwietnia 2010r. poczynając, zaświadczenia o zatrudnieniu oraz skorygowanego zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu na druku Rp-7 za 2011r. ZUS dokonał ponownego sprawdzenia prawidłowości wyliczenia emerytury ubezpieczonego.

Decyzją z dnia 11 grudnia 2012r. ZUS stwierdził, że świadczenie należne jest w dotychczasowej wysokości tj. wysokości wyliczonej w oparciu o wynagrodzenie z 10 lat kalendarzowych tj. lat 1994 – 2003, ze wskaźnikiem wysokości podstawy wymiaru 319,35%, ograniczonym do 250% i przy zastosowaniu kwoty bazowej 2.716,71 zł. Tym samym ZUS ponownie odmówił ubezpieczonemu przeliczenia podstawy wymiaru świadczenia na podstawie art. 110 ustawy emerytalno-rentowej z zastosowaniem nowej kwoty bazowej.

Kolejną decyzją z dnia 2 stycznia 2013r. ZUS dokonał przeliczenia świadczenia poprzez doliczenie do stażu pracy okresu zatrudnienia od 1 marca 2012r. do 11 października 2012r. w tym okresów pracy górniczej.

Od obu powyższych decyzji ubezpieczony wniósł odwołania, które wyrokiem tut. Sądu z dnia 26 czerwca 2013r., w sprawie VIII U 394/13, zostały oddalone.

Następnie ubezpieczony w dniu 9 stycznia 2014r. zgłosił wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem reguły określonej w art. 110, ust. 1 ustawy emerytalnej. Do wniosku tego dołączył świadectwo pracy z dnia 2 stycznia 2014r. potwierdzające jego zatrudnienie do dnia 31 grudnia 2013r. a także zaświadczenie potwierdzające ilość jego zjazdów za okres od października 2012r. do grudnia 2013r. Dodatkowo dołączył też zaświadczenie Rp-7 z dnia 18 grudnia 2013r. potwierdzającej jego zarobki za rok 2012. i pismo pracodawcy z tej samej daty, w treści którego wskazano, iż w roku 2012 ubezpieczony przekroczył roczną podstawę wymiaru składek w dniu 6 lipca 2012r. W dniu 20 stycznia 2014r. do organu rentowego wpłynęło zaświadczenie pracodawcy odwołującego, potwierdzające jego przychody z zatrudnienia w rozbiciu na miesiące.

W związku z powyższym w dniu 12 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wydał pierwszą z zaskarżonych decyzji, w której uznał za udowodnione 426 miesięcy okresów składkowych i 54 miesiące okresów nieskładkowych, w tym 156 miesięcy z przelicznikiem 1,5 i 200 miesięcy z przelicznikiem 1,4. Natomiast w załączniku do tej decyzji organ rentowy odmówił wnioskowanego przez odwołującego przeliczenia i poinformował, że przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru emerytury, bowiem przyjęty dotychczas (...) (319,35%) ustalony z zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1994r. do grudnia 2003r. jest bardziej korzystny, niż ustalony z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, w tym za rok 2012r. przypadający po przyznaniu prawa do emerytury (290,11%).

W dniu 24 stycznia 2014r. odwołujący po raz kolejny wystąpił z wnioskiem o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury z uwzględnieniem reguły określonej w art. 110, ust. 1 ustawy emerytalnej i nadesłał do ZUS kolejne zaświadczenie Rp-7 z dnia 16 stycznia 2014r. potwierdzającej jego zarobki za rok 2013. i pismo pracodawcy z tej samej daty, w treści którego wskazano, iż w roku 2013 ubezpieczony przekroczył roczną podstawę wymiaru składek w dniu 3 sierpnia 2013r.

Załatwiając powyższy wniosek organ rentowy kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 21 lutego 2014r. ponownie uznając za udowodnione 426 miesięcy okresów składkowych i 54 miesiące okresów nieskładkowych, w tym 156 miesięcy z przelicznikiem 1,5 i 200 miesięcy z przelicznikiem 1,4. Dodatkowo ZUS przeprowadził waloryzację emerytury odwołującego od dnia 1 marca 2014r. Natomiast w załączniku do tej decyzji organ rentowy odmówił wnioskowanego przez odwołującego przeliczenia i poinformował, że przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru emerytury, bowiem przyjęty dotychczas (...) (319,35%) ustalony z zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1994r. do grudnia 2003r. jest bardziej korzystny, niż ustalony z 20 najkorzystniejszych lat

z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, w tym za rok 2013r. przypadający po przyznaniu prawa do emerytury (290,11%).

Następnie załatwiając wniosek odwołującego z dnia 22 kwietnia 2012r. organ rentowy kolejną zaskarżoną decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r. doliczył odwołującemu na wysokość świadczenia okres jego zatrudnienia w (...) S.A. O/ZG (...) od

1 kwietnia 2006r. do 4 kwietnia 2006r. z kodem 29, tak jak tego się domagał odwołujący. Równocześnie ZUS uznał za udowodnione 427 miesięcy okresów składkowych, a nie jak dotychczas 426 miesięcy takich okresów.

W dniu 22 lipca 2014r. ubezpieczony zgłosił kolejny wniosek o przeliczenie jego świadczenia z uwzględnieniem reguły określonej w art. 110, ust. 1 ustawy emerytalnej

i nadesłał do ZUS kolejne zaświadczenie Rp-7 z dnia 15 lipca 2014r. potwierdzającej jego zarobki za rok 2013., po dokonaniu korekty przez pracodawcę, tj. po uwzględnieniu wypłaconej w dniu 27 czerwca 2014r. nagrody rocznej za rok 2013.

W załatwieniu tego wniosku organ rentowy wydał w dniu 26 sierpnia 2014r. ostatnią z zaskarżonych decyzji, w której uznał za udowodnione 427 miesięcy okresów składkowych i 54 miesiące okresów nieskładkowych, w tym 156 miesięcy z przelicznikiem 1,5 i 200 miesięcy z przelicznikiem 1,4. Do wyliczenia wysokości świadczenia ZUS przyjął również podstawę wymiaru, po waloryzacji od dnia 1 lipca 2014r. w kwocie 7.379,28zł. Równocześnie po dokonaniu symulacyjnego wyliczenia organ rentowy w zaskarżonej decyzji faktycznie odmówił wnioskowanego przez odwołującego przeliczenia, uznając, że przyjęty dotychczas (...) (319,35%) ustalony z zarobków z 10 kolejnych lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1994r. do grudnia 2003r. jest bardziej korzystny, niż ustalony z 20 najkorzystniejszych lat z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, w tym za rok 2012 i 2013 przypadający po przyznaniu prawa do emerytury (290,36%).

W toku procesu Sąd ustalił, że przy ustalaniu okresów nieskładkowych odwołującego, na wysokość emerytury, ZUS uwzględnił jako nieskładkowy, z kodem 101, okres zasiłku chorobowego od 9 listopada do 31 grudnia 2009r. Natomiast ze świadectwa pracy z dnia

31 marca 2010r. (k.19 a.o.r.) wynika jednoznacznie, że odwołujący korzystał z zasiłku chorobowego jedynie w okresie od 9 listopada do 1 grudnia 2009r.

Ustalono, że najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ubezpieczonego wyliczony z uwzględnieniem wynagrodzenia przypadającego w części po przyznaniu emerytury z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia tj. lat 1983, 1985, 1990, 1994-2004, 2006, 2008-2009, 2011-2013 wynosi 290,36% i jest niższy od przyjętego przez ZUS wskaźnika w wysokości 319,35%, wyliczonego w oparciu o wynagrodzenie z kolejnych 10 lat kalendarzowych z okresu od stycznia 1994r. do grudnia 2003r.

Niezależnie od powyższego Sąd w oparciu o akta rentowe ubezpieczonego ustalił, że w decyzji z dnia 26 sierpnia 2014r. błędnie zapisano, iż podstawa wymiaru emerytury odwołującego, po waloryzacji, od dnia 1 lipca 2014r. wynosi 7.379,28zł, z kolejnej decyzji tego organu z dnia 22 maja 2015r. wynika bowiem, że faktyczna wysokość podstawy wymiaru emerytury po waloryzacji od 1 marca 2014r. wynosiła 7.497,35 zł, zaś od 1 marca 2015r. wynosi 7.548,33 zł.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o akta organu rentowego.

Zgromadzony materiał dowodowy, Sąd uznał za kompletny, wiarygodny i mogący stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania ubezpieczonego zasługują na uwzględnienie jedynie częściowo.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że podnoszone przez odwołującego

w odwołaniach od decyzji z dnia 12 lutego 2014r. i 21 lutego 2014r. roszczenia w zakresie przyjęcia okresu zatrudnienia od 1 kwietnia 2006r. do 4 kwietnia 2006r. z kodem 29, jak również w zakresie przyjęcia do wysokości świadczenia 71 miesięcy okresów składkowych, w miejsce dotychczas przez ZUS przyjmowanych 70 miesięcy takich okresów, zostały przez organ rentowy uwzględnione w decyzji z dnia 25 kwietnia 2014r. Tym samym, żądania ubezpieczonego w tym zakresie zostały zaspokojone. Zatem na podstawie art. 477¹³ k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 1, lit. a, b oraz punkcie 2 lit. i, e sentencji orzeczenia.

Przechodząc do dalszych rozważań, należy zauważyć, że faktycznie organ rentowy, bez pokrycia w dokumentacji emerytalnej odwołującego, przyjął do wyliczenia wysokości jego emerytury okres od 9 listopada 2009r. do 31 grudnia 2009r. jako nieskładkowy z kodem 101, kiedy faktycznie ze świadectwa pracy z dnia 31 marca 2010r. (k.19 a.o.r.) wynika jednoznacznie, że odwołujący korzystał z zasiłku chorobowego jedynie w okresie od 9 listopada do 1 grudnia 2009r. Ostatecznie okoliczność ta nie była negowana przez organ rentowy.

Sąd uznał również, że w decyzji z dnia 26 sierpnia 2014r. błędnie zapisano, iż podstawa wymiaru emerytury odwołującego, po waloryzacji, od dnia 1 lipca 2014r. wynosi 7.379,28zł, z kolejnej decyzji tego organu z dnia 22 maja 2015r. wynika bowiem, że faktyczna wysokość podstawy wymiaru emerytury po waloryzacji od 1 marca 2014r. wynosiła 7.497,35 zł, zaś od 1 marca 2015r. wynosi 7.548,33 zł. Również i ta okoliczność nie była ostatecznie kwestionowana przez ZUS.

W związku z powyższym na mocy (...) § 1 k.p.c. Sąd orzekła jak w punkcie 1, lit. c, punkcie 2 lit. f, punkcie 3 lit. a i punkcie w lit. a i b.

Przechodząc do zasadniczych rozważań nad niniejszą sprawą należy podkreślić, że w przedmiotowej sprawie zasadniczą kwestią sporną jest możliwość przeliczenia wysokości emerytury górniczej R. S. z zastosowaniem nowej kwoty bazowej na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

We wszystkich zaskarżonych decyzjach ZUS O/Z. faktycznie odmówił ubezpieczonemu takiego przeliczenia świadczenia. Nadto decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r. ZUS dokonał doliczenia kolejnego okresu zatrudnienia do stażu pracy.

Ubezpieczony domaga się przeliczenia emerytury z zastosowaniem nowej kwoty bazowej.

Sąd wskazuje, iż ponowne przeliczenie wysokości emerytury z zastosowaniem nowej kwoty bazowej możliwe jest co do zasady na podstawie art. 110 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r. poz. 748).

Zgodnie z treścią art. 110 ust. 1 wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15, z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie natomiast z ust 2 tego przepisu, warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130 %.

Jak słusznie wskazał organ rentowy art. 110 ust. 2 nie znajduje zastosowania do odwołującego. Z oczywistych względów nie można było ustalić wskaźnika wysokości podstawy wymiaru świadczenia z okresu przypadającego w całości po

przyznaniu emerytury, gdyż po jej przyznaniu od 1 czerwca 2010r. ubezpieczony przepracował na dzień wydania zaskarżonych decyzji jedynie niespełna 4 lata. Natomiast, co do sytuacji zawieszenia świadczenia, to przepis dotyczy takich sytuacji, gdy prawo do emerytury zostało zawieszane od momentu jej przyznania aż do złożenia wniosku o jej ponowne wyliczenie a ubezpieczony w tym okresie przez cały czas nie pobierał świadczenia.

Ubezpieczony wprawdzie od uzyskania prawa do emerytury miał zawieszane świadczenie z powodu deklarowanego osiągnięcia przychodu w wysokości przekraczającej 130% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, jednak corocznie (w latach 2010 – 2011) ZUS dokonywał rozliczenia emerytury odwołującego na podstawie art. 104 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 22 lipca 1992r. w sprawie szczegółowych zasad zawieszania lub zmniejszania emerytury i renty (Dz.U. Nr 58, poz.290). Po rozliczeniu emerytury ubezpieczonego za okres od 1 czerwca 2010r. do 31 grudnia 2010r. i ustaleniu, że przychód osiągnięty w poszczególnych miesiącach rozliczanego okresu uzasadniał zawieszenie świadczenia łącznie na kwotę 28.476,60 zł, natomiast świadczenie zostało zawieszane

w kwocie 33.222,70 zł, decyzją z dnia 19 sierpnia 2011r. ZUS wypłacił ubezpieczonemu kwotę należnej emerytury w wysokości 3.878,95 zł netto (4.746,10 zł brutto). Należało zatem uznać, że ubezpieczony pobrał emeryturę, przy czym bez znaczenia jest czy pobrał ją w pełnej wysokości.

Decyzja z dnia 19 sierpnia 2011r. jest prawomocna a ubezpieczony nie odwoływał się od niej. Nadto decyzją z dnia 29 listopada 2012r. ZUS odmówił ubezpieczonemu ponownego rozliczenia świadczenia za okres od 1 czerwca 2010r. do 31 grudnia 2010r. i od tej decyzji ubezpieczony również się nie odwoływał.

Zatem, w przypadku odwołującego, który pobrał choć w części emeryturę, przeliczenie świadczenia z zastosowaniem nowej kwoty bazowej możliwie jest jedynie

w oparciu o art. 110 ust. 1 omawianej ustawy, przy czym, jak wynika z treści tego przepisu, do obliczenia świadczenia należy wskazać podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia. W przypadku ubezpieczonego należało zatem uwzględnić wynagrodzenie z lat 2010 – 2013, z których zarobki przypadają po przejściu ubezpieczonego na emeryturę.

W przedmiotowej sprawie, ubezpieczony nie spełnia przesłanek do zastosowania powyższego przepisu, bowiem tak ustalony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia, okazał się niższy od dotychczas przyjętego przez ZUS.

Do ustalenia wysokości emerytury ZUS przyjął bowiem wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia ustalony z 10 lat kalendarzowych tj. lat 1994-2003

w wysokości 319,35% (ograniczony do 250%), natomiast najkorzystniejszy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru świadczenia liczony z uwzględnieniem w części okresu przypadającego po dacie przyznania emerytury tj. z 20 najkorzystniejszych lat kalendarzowych wybranych z całego okresu ubezpieczenia (tj. lat 1983, 1985, 1990, 1994-2004, 2006, 2008-2009, 2011-2013 wyniósł 290,36% i jest niższy od przyjętego przez ZUS.

Sąd wskazuje, że wprawdzie ZUS nie dokonał obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat przypadających w części po dacie przyznania emerytury, jednak mając na uwadze, że musiałyby uwzględnić zarobki z lat 2001 – 2010 lub

z lat 2002 – 2012, oraz biorąc pod uwagę wysokość udokumentowanych przez ubezpieczonego zarobków w tym okresie, należy stwierdzić, że tak wyliczony wskaźnik wysokości podstawy wymiaru byłby jeszcze niższy z 20 lat.

Biorąc powyższe pod uwagę należało stwierdzić, że ubezpieczony nie spełnia również przesłanek do przeliczenia świadczenia w oparciu o art. 110 ust. 1 ustawy.

Nadto Sąd orzekający wskazuje, że prawidłowo także został uwzględniony do obliczenia emerytury staż ubezpieczonego. Decyzją przyznającą emeryturę z dnia 10 września 2010r., ZUS uwzględnił do stażu ubezpieczonego – na dzień 31 lipca 2010r. 32 lata

i 2 miesiące okresów składkowych oraz 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Następnie decyzją z dnia 27 marca 2012r. doliczył do okresów składkowych kolejny okres tj. od 1 sierpnia 2010r. do 29 lutego 2012r. (1 rok i 7 miesięcy) i przyjął 33 lata i 9 miesięcy okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Kolejną decyzją z dnia 2 stycznia 2013r. ZUS doliczył do okresów składkowych dalszy okres zatrudnienia (7 miesięcy i 11 dni) od 1 marca 2012r. do 11 października 2012r. (data wystawienia zaświadczenia o zatrudnieniu) i przyjął 34 lata i 4 miesiące okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. Następnie zaskarżoną decyzją z dnia 12 lutego 2014r. ZUS doliczył do okresów składkowych dalszy okres zatrudnienia (1 rok 2 miesiące i 20 dni) od 12 października 2012r. do 31 grudnia 2013r. i przyjął 35 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych. W końcu zaskarżoną decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r. ZUS doliczył do okresów składkowych dalszy okres zatrudnienia (4 dni) od 1 kwietnia 2006r. do 4 kwietnia 2006r. Doliczenie to spowodowało, że odwołujący faktycznie udowodnił 35 lat, 7 miesięcy i 3 dni okresów składkowych, zatem zgodnie z regułą określoną w art. 53, ust. 2 ustawy emerytalnej przyjmowania do wyliczenia wysokości emerytury jedynie pełnych miesięcy, ZUS przyjął 35 lat i 7 miesięcy okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych

Reasumując, w oparciu o powyższe rozważania, należało uznać, że wszystkie zaskarżone decyzje organu rentowego, w zakresie ustalenia podstawy wymiaru świadczenia są prawidłowe. Również w zakresie przyjętego do wyliczenia wysokości emerytury stażu pracy w wymiarze 35 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych, a pod doliczeniu decyzją z dnia 25 kwietnia 2014r., w wymiarze 35 lat i 7 miesięcy okresów składkowych i 4 lata i 6 miesięcy okresów nieskładkowych, wszystkie zaskarżone decyzje są prawidłowe.

W konsekwencji Sąd, na mocy (...) § 1 k.p.c. w punkcie 1 lit. d, punkcie drugim lit. g, w punkcie 3 lit. b i w punkcie 4 lit. c, oddalił odwołanie.

SSO Patrycja Bogacińska-Piątek